

havde ikke i sig selv gjort nye indgreb nødvendige. Der var imidlertid stor usikkerhed med hensyn til den kommende udvikling, og en sådan situation fristede ikke til letsindigheder. Han håbede, at forslagene, der ikke var noget ultimatum, men regeringens oplæg, ville få den brede tilslutning, som han syntes de fortjente.

Såvel *Poul Schlüter* (KF), *Enggaard* (V) som *Dahlgard* (RV) udtrykte forbavselse og beklagelse over, at regeringen havde fremsat hele dette kompleks af lovforslag til behandling i de septemberråder, hvor det var meningen, at man skulle have koncentreret sig om udskrivningsprocenten og EF-debatten.

Poul Schlüter (KF) mente ikke, at der var nogen saglig baggrund for den valgte fremgangsmåde, der måtte skyldes påvirkninger fra socialistisk folkeparti. Ved bedømmelsen af den økonomiske situation hæftede han sig især ved usikkerheden med hensyn til den fremtidige udvikling. Det var et spørgsmål, om de store offentlige udgifter ville gøre det muligt at sikre tilstrækkelig kapital og arbejdskraft til eksporterhvervene i 1973. Regeringens udgiftsplaner vidste folketinget næsten intet om, og besparelser havde hidtil kun været noget, man talte om. Uanset en gennemførelse af de fremsatte lovforslag ville personskatterne i 1973 stige med 23½ pct. Der var efter hans mening kun én udvej: udgiftsreduktion. Statens indtægter måtte fastlåses, og så måtte man forhandle om deres anvendelse. Heller ikke de enkelte lovforslag havde han sympati for. Han pegede på de skadelige virkninger for omkostningsniveauet og fandt, at man ved forhøjelsen af lønmodtagerfradraget ganske havde forbigået store andre grupper i befolkningen, hvis økonomiske stilling ikke var bedre. Afgiften på fast ejendom kunne kun betragtes som en skat på boligen, hvilket var en dårlig idé.

Også *Enggaard* (V) fremhævede den usikre baggrund for en økonomisk bedømmelse. For det første var udviklingen usikker, men der var andre usikkerhedsmomenter ved skønnet. De hidtidige skøn over kasseoverskuddenes størrelse havde vist forbløffende store afvigelser. Der måtte være væsentlige fejlkilder, som måtte kunne klarlægges. En anden usikkerhedsfaktor var spørgsmålet om udfaldet af sparebestræbelserne. At omlægge skat fra indkomst til forbrug havde mange tilhængere i hans parti, men forudsætningen måtte være, at man virkelig opnåede en tilsvarende nedsættelse af indkomstskatterne, og det var ikke tilfældet her. *Enggaard* sluttede med at fremsætte indvendinger mod de enkelte forslag på linje med de synspunkter, som *Schlüter* havde givet udtryk for.

Som de andre talere fremhævede *Dahlgard* (RV), at de fremsatte forslag måtte bedømmes ud fra deres sammenhæng med den økonomiske politik i det hele. Han fandt ikke, at der hidtil i realiteten havde været besparelser, idet de såkaldte besparelser var overgået af udgiftsforøgelser på andre områder. Det var uforståeligt, at regeringen turde lukke øjnene for virkningerne af de stadigt stigende udgifter.